

Sygn. akt V CSK 406/16

POSTANOWIENIE

Dnia 23 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa-Dyrektora Zakładu Karnego w R.
przy uczestnictwie C. L. i Prokuratora Apelacyjnego w (...)
o uznanie osadzonego za osobę stwarzającą zagrożenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 listopada 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania C. L.
od postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 26 lutego 2016 r., sygn. akt V ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) przyznaje adw. P. P. od Skarbu

Państwa - Sądu Apelacyjnego w (....) kwotę 240 zł

**(dwieście czterdzieści), powiększoną o należny podatek
od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej
pomocy prawnej udzielonej C. L.
w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 26 lutego 2016 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację uczestnika postępowania od postanowienia Sądu pierwszej instancji wydanego na podstawie art. 14 ust. 3 ustawy z dnia 22 listopada 2013 r. o postępowaniu wobec osób z zaburzeniami psychicznymi stwarzających zagrożenie życia, zdrowia lub wolności seksualnej innych osób (Dz. U. z 2014 r., poz. 24, ze zm. - dalej: „ustawa”), w którym Sąd między innymi uznał uczestnika za osobę stwarzającą zagrożenie i orzekł umieszczenie go w Krajowym Ośrodku Zapobiegania Zachowaniom Dysocjalnym.

Sąd Apelacyjny oddalił wniosek pełnomocnika uczestnika postępowania o ponowne przesłuchanie uczestnika w postępowaniu apelacyjnym w celu ustalenia zachowania uczestnika po opuszczeniu zakładu karnego i jego dalszych planów życiowych, uznając, że okoliczności te zostały wyjaśnione innymi dowodami. Oddalił też wniosek o odroczenie rozprawy apelacyjnej w celu wezwania na nią uczestnika stwierdzając, że uczestnik, zgodnie z art. 15 ust. 2 ustawy, został wezwany na rozprawę i wysłuchany przez Sąd pierwszej instancji, przepis ten nie ma natomiast zastosowania przed sądem drugiej instancji.

W skardze kasacyjnej uczestnik, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 3 k.p.c.

Stwierdził, że występuje potrzeba wykładni art. 15 ust. 2 ustawy, który nie rozstrzyga, czy przewidziany w nim obowiązek wezwania na rozprawę uczestnika postępowania dotyczy tylko sądu pierwszej instancji, czy także sądu drugiej instancji. Ma to doniosłe znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, bowiem od wykładni tego przepisu zależy nieważność postępowania z przyczyn określonych w art. 379 pkt 5 k.p.c., która zachodzi wtedy między innymi, gdy sąd nie odroczył rozprawy w sytuacji określonej w art. 214 §1 k.p.c..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. powinien wskazać przepis wymagający wykładni, określić jej zakres oraz wykazać, w pogłębionym wywodzie prawnym, że wykładnia przepisu we wskazanym przez niego zakresie budzi wątpliwości, rozbieżne oceny prawne i kontrowersje tak istotne i poważne, iż nie wystarczy zajęcie w tym przedmiocie stanowiska przez sądy powszechne, lecz konieczne jest dokonanie wykładni przez Sąd Najwyższy (porównaj między innymi postanowienia z dnia 15 października 2002 r. II CZ 102/02, z dnia 28 marca 2007 r. II CSK 84/07 i z dnia 8 lipca 2008 r. I CSK 111/08, nie publ.).

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do oceny, że uczestnik nie wykazał tych okoliczności.

Nie przedstawił bowiem pogłębionego i wszechstronnego wyводу prawnego wykazującego, że przedstawione przez niego wątpliwości interpretacyjne występują i są tak poważne, iż wykładni powinien dokonać Sąd Najwyższy. Nie przedstawił w szczególności poważnych kontrowersji i rozbieżnych ocen prawnych występujących w tym przedmiocie w literaturze lub orzecznictwie, nie dokonał analizy ani wykładni językowej i systemowej art. 15 ust. 2 w związku z art. 2 ust. 3 ustawy, wskazującym, że w postępowaniu sądowym dotyczącym zastosowania jej przepisów stosuje się przepisy k.p.c. o postępowaniu nieprocesowym, również w postępowaniu odwoławczym, za wyjątkiem art. 368 k.p.c. Wskazuje to jednoznacznie, że w postępowaniu apelacyjnym dotyczącym orzeczenia o umieszczeniu w Ośrodku Zapobiegawczym na podstawie art. 14 ust. 3 ustawy mają zastosowanie wszystkie przepisy k.p.c. dotyczące postępowania apelacyjnego, za wyjątkiem jedynie art. 368 k.p.c., a więc ma zastosowanie także art. 376 k.p.c. dotyczący kwestii wezwania i obecności stron i uczestników postępowania na rozprawie apelacyjnej. Skarżący pominął także, iż Sąd Najwyższy wielokrotnie już dokonywał wykładni tego przepisu, również w kwestii wezwania na rozprawę apelacyjną osoby pozbawionej wolności (porównaj między innymi

orzeczenia z dnia 22 sierpnia 2003 r. I PK 213/02, OSNP 2004/17/295, z dnia 10 maja 2012 r. IV CSK 473/11, OSNC 2012/12/146 i z dnia 17 kwietnia 2013 r. I CSK 473/12, nie publ.), nie odniósł się do stanowiska Sądu Najwyższego w tym przedmiocie ani nie wskazał jakichkolwiek argumentów, które pozwalałyby na uznanie, iż może budzić wątpliwości, czy stanowisko to należy zastosować także przy wykładni art. 15 ust. 2 ustawy.

Skarżący nie wykazał również, że doszło do nieważności postępowania przed Sądem drugiej instancji z przyczyn określonych w art. 379 pkt 5 k.p.c., z powodu nie wezwania na rozprawę apelacyjną uczestnika postępowania. Po pierwsze nie wykazał, że taki obowiązek istniał, a po wtóre nie wskazał dlaczego uczestnik, reprezentowany na tej rozprawie przez zawodowego pełnomocnika, który sporządził i wywiódł apelację, został pozbawiony możliwości obrony swych spraw.

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej uczestnikowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 Prawa o adwokaturze oraz § 3, § 4 ust. 1 i 3, § 14 ust. 1 pkt 3 w zw. z § 5 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2015 r., poz. 1801).